

Izajáš 42:1-9

„Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ Ježíš mu odpověděl: „Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všecko, co Bůh žádá.“ Tu mu Jan již nebránil.

Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ (Matoušovo evangelium 3:13-17)

Skutky apoštolů 10:34-43 a Žalm 297

Společenství

Pán Ježíš přijal křest tak, jako mnozí jiní Židé té doby. Byl to výraz touhy po změně a s tou se náš Pán ztotožnil. Tím dal najevo pochopení pro všechny lidi, kteří hledají východisko z osobní, obecné a dnes i globální krize. Text má ale více významů a je bohatší. Má důležité zprávy, jak říkáme zvěsti. Pokud můžeme svého Boha nějak popsat, pak je to pevné společenství, což naznačuje ta neumělá konstrukce Nejsvětější Trojice, kterou z Bible všude cítíme. Ta Boží jednota voní ze Staré i Nové smlouvy. V Bibli ale trojiční jednota není pevně stanovena jako věroučný bod, Boží slovo má jiné a podstatnější starosti.

To, co biblické autory nejvíce zajímalo a mělo by zajímat i nás, to jsou vztahy mezi Otcem a Synem a také život těch lidí z Ježíšovy pozemské rodiny a především jejich vztahy. A to vše je příkladem a nasměrováním pro ty naše současné lidské rodiny.

1. Do těch rodinných věcí není lehké vidět. O Janovi nevíme, že by vůbec byl někým pokřtěn, proveden vodou Jordánu do nového života. Ale o Ježíši slyšíme, že se chtěl nechat od bratrance Jana pokřtít a chtěl být proveden tou vodou právě od něho. Dosud o Pánu Ježíši mnoho nevíme a tady mluví podle Matoušova evangelia poprvé. Chce křest. Jan už ví nebo tuší, že Ježíš má vyšší hodnotu a všechno by mělo být naopak. Ale pokoří se a Ježíše vodou provede.

V našich rodinách je vždy něco zvláštního. Vždy existují jakási nepsaná pravidla. To, že je to tak, to nám pomáhá přežít všechny těžkosti. Horší je, když dopředu víme, jak by se mělo všechno odvíjet. Jak by se ti druzí měli chovat. Jakýmkoliv narušením našich pravidel se cítíme ohroženi. Naše okolí by se mělo zamyslet, protože tím narušením je pak všechno neskutečné, šílené, skandální a strašné. Kroutíme hlavou, zlobíme se. Přece je to jasné! Mělo by to každému být jasné, jak se věci mají. Rychle stoupá tlak našich nároků na šéfy, na stařešiny rodinného klanu, na partnery a děti. Nežádá se za tím vším strach, dobře míněné představy ale i upjatá morálka a omezené vnímání světa. Kdyby tomu tak nebylo, měla by i ta rodina církve úplně jinou historii. Ale nemá...

Je dobré přijmout všechny skutečnosti tak, jak se dnes srovnaly do kalendáře a dělat si v nich pořádek s pokorou a otevřeností. Jan nakonec svého příbuzného pokřtí.

2. Ježíš prošel vodou Jordánu jako ostatní lidé, dokonce i velcí hříšníci. Propojil se s tou lidskou rodinou a celou komunitou svého národa. A jak věříme, spojil se i s námi. A je zajímavé pozorovat, jak tuto skutečnost bude chápat Otec v nebesích. Nebude to pro něj zrada? Nebylo to příliš? Jen si vzpomeňte. Po Vánocích se také čte příběh z Lukášova evangelia (2:49), ve kterém se dospívající Ježíš vymezí vůči mamince a Josefovi: „*Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?*“ A tím mladý muž¹ vysvětluje, že se bez jediného slova může ztratit své rodině a pěstovat vztahy v té nebeské. Přece všichni věděli, kde jej mají hledat!

Tady je to jinak! Evangelium vypráví tu reakci z nebes odděleně. Přichází nejprve *vidění*, které je nejspíš jen pro Ježíše a pak i *hlas*, který je nasměrován k Janovi a kolemstojícím. Ježíš v otevřeném nebi nevidí blesky a hrozící prst: „*Tak tos přehnal, hochu!*“ Naopak, z nebes se mírumilovně snáší holubice. Ježíš nahlédl domů a viděl Ducha svatého! Ta rodina se k němu přiznala. Nebylo

¹ Ve věku ranné dospělosti, ve kterém hoši procházejí rituálem *bar micva*

to poprvé a nebude to naposledy. ² Vidíme tu Boží jednotu a zažíváme její sílu. Ta rodina se za Ježíše postavila, když přijal těžký úkol. Proto na tuto Zem přišel. Když se nebeský Otec ke svému synovi přiznal před těžkými úkoly, pak se musíme přiznávat i k našim blízkým. Když naši partneři, naše děti či kdokoliv jiný udělá ve velice složitých podmínkách dobrý krok, pak je třeba jej podpořit a postavit se za něj. Nebesa nekryla žádné Ježíšovy lumpárny, neprotěžovala svého Syna, protože je to přece náš kluk... Nebesa pro Ježíše nesbírala všechny funkce. A ani ve chvíli nejhorší za ním neposílala houfy andělů - a on si o ně ani neříkal. ³ Nikdo s ním nemanipuloval. To ta pozemská rodina, ta to zkoušela.⁴

Přiznat se k dětem v těžkých chvílích, také najít, vychovávat a uvádět spolupracovníky a spolupracovnice a představovat je vedle sebe jako sobě rovné. A nikoli na ně hodit odpovědnost, ale - přeženu to - *sestupovat na ně se svým Duchem*. Držet nad nimi svoje ruce, udržovat otevřený dialog. Postupně předávat odpovědnost a pečovat o ně! Tohle se musíme učit! To opravdu neumíme. Z různých důvodů, ale také proto, že jsme nikde neviděli příklad.

A jsou chvíle, kdy budou muset naše děti unést samotu. Jednou to bude úplně na nich. Ježíšova slova na kříži naznačují, že se to dalo těžko pochopit. Vždycky za ním stála nebesa, a teď: „*Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“*, to jest: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*““ (Matoušovo evangelium 27:46) A někdy i pozemští otcové, matky a taky učitelé a poradci musí zmlknout. I to chce moudrost! Oni za Ježíšem v té nebeské rodině stáli i v té chvíli nejhorší. Ne, že ne! Ale muselo zůstat ticho a opona musela k zemi. Ježíš pak byl vzkříšen - to jsou ta nebesa. Postarali se. A On vstal, to je ta jeho nová identita. A tohle čeká i nás. Zcela nový člověk, už ne ten pozemský. Tohle si také máme opakovat!

Úplně pod čarou je třeba říci, že křest Jana Křtitele není křtem, který Ježíš světil svým učedníkům, jako úkol. Ten je přece jen jiný. Křesťanským křtem jsme křtěni a ponořeni do Ježíšova jména.⁵ Nemůžeme a nesmíme zůstat v etnických mantinelech jako židé s tím Janovým křtem, který měl svoje místo a také omezení. Už si nemůžeme říkat, že nás jiní křesťané s mnoha partajemi v celé té široké rodině Ježíšova jména nezajímají, ale naopak: Tak jako Ježíš jdeme a sloužíme jim. Je to naše rodina. Nenutíme je do ničeho, nepřehlídíme je jako hloupé a nepoučené a nekritizujeme je, že jsou v jiné a tedy přece špatné partaji. Ne, jsou to naši bratři a sestry. Mluvíme nimi a máme je rádi. Vždyť o to jde!

A jako Ježíš sloužíme také těm, kdo jsou mimo tu velkou famílii. Když někdy přeteče náš vztek, vyduší nás nezájem a nechť a my máme chuť zalézt jen do své domácnosti a starat se o svoje nutrie a králíky, pak se zase musíme zvednout a starat se o svět tak, jak se o něj staral Kristus Pán. Nepoučovat, ale sloužit. A můžeme počítat s podporou té nebeské rodiny... A někdo to bolí, to ano, ale má to svůj výsledek!

Ať se nám zjevuje Božská Trojice ve své kráse a síle. Potřebujeme to!
A ať nás provází požehnání Otcovo, Synovo i přítomnost Ducha svatého. Amen

² „...*Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si zvolil; toho poslouchajte.“*“ (Matoušovo evangelium 17:5) a ještě několikrát podobně

³ „*Či myslíš (řekl jednomu z učedníků), že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů?*“ (Matoušovo evangelium 26:53)

⁴ Maminka jej komandovala, aby pomohl svatebčanům (Janovo evangelium 2) a pak jej rodina chtěla stáhnout do ústraní a on se silně vzeprel: „*Lidé mu oznámili: „Tvoje matka a bratři stojí venku a chtějí se s tebou setkat.“ On jim odpověděl: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají.“*“ (Lukášovo evangelium 8:20n)

⁵ „*Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.*“ (Markovo evangelium 16:15n)